

Приче о Сиренама

Расел Пантер

Илустровала
Дезидерија Гвичијардини

Језички саветник: Алисон Кели,
Универзитет Роухемптон

Превели
Ива и Никола Пајванчић

Наслов оригинала

Russell Punter
STORIES OF MERMAIDS

Copyright © 2007, 2005 Usborne Publishing Ltd.

The name Usborne and the devices   are
Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Translation Copyright © 2010 за српско издање, ЛАГУНА

Уредник:
Лесли Симс

Дизајн:
Расел Пантер

Садржај

Прво поглавље
Аветињска галија 7

Друго поглавље
Нестали бисер 21

Треће поглавље
Разиграна сирена 39

Прво поглавље

Аветињска галија

Хармонија је живела са својом
мајком на самом дну океана.

Биле су толико сиромашне да су живе у једној сићушној пећини. У њој је било тесно, мрачно и веома хладно. Пераја су им се смрзавала, а крљушти губиле сјај.

Хармонија је покушавала да их развесели тако што је певала прелепе песме. Њен глас је био тако чаробан да су рибице у пролазу морале да застану и слушају.

Једног дана, Хармонијина мајка се пробудила дрхтећи читавим телом. На све стране су јој избиле плаве тачкице, а језик јој је постао љубичаст. Хармонија је брзо отишла по доктора Перајића.

„Твоја мајка је веома болесна“, прошапутао је он Хармонији. „Једини лек је туфнаста морска трава, коју треба узимати два пута дневно, недељу дана.“

„Где то могу да нађем?“, упитала је Хармонија.

„То је помало незгодно“, одговорио је доктор Перајић. „Она расте само на гусарском гробљу.“

„О, не“, рекла је Хармонија. „Не на оном језивом месту пуном потонулих гусарских бродова?“

„Бојим се да је тако“, одговорио је доктор.

„Кажу да се тамо појављује дух Риђобрадог“, рекла је Хармонија и задрхтала. „Он је био најстрашнији гусар који је пловио на седам мора.“

Помисао да ће посетити гробље
испунила је Хармонију стравом,
али није имала избора.

Неколико тренутака касније,
нервозно је плувала међу сабла-
сним олупинама.

Хармонија је без успеха претра-
жила многе бродове. Готово да је
изгубила сваку наду, када је ви-
дела нешто туфнасто како вири
из једног зарђалог старог топа.

Нашла
сам је!

Изненада се пред њом појавила ужасна прилика.

Хармонија је преплашено цикнула. Био је то дух Риђобрадог.

„Дошла си да украдеш моје благо, а?“, зарежао је гусар.

„Не“, крикнула је Хармонија. „Само ми је потребна туфнаста трава да излечим мајку.“

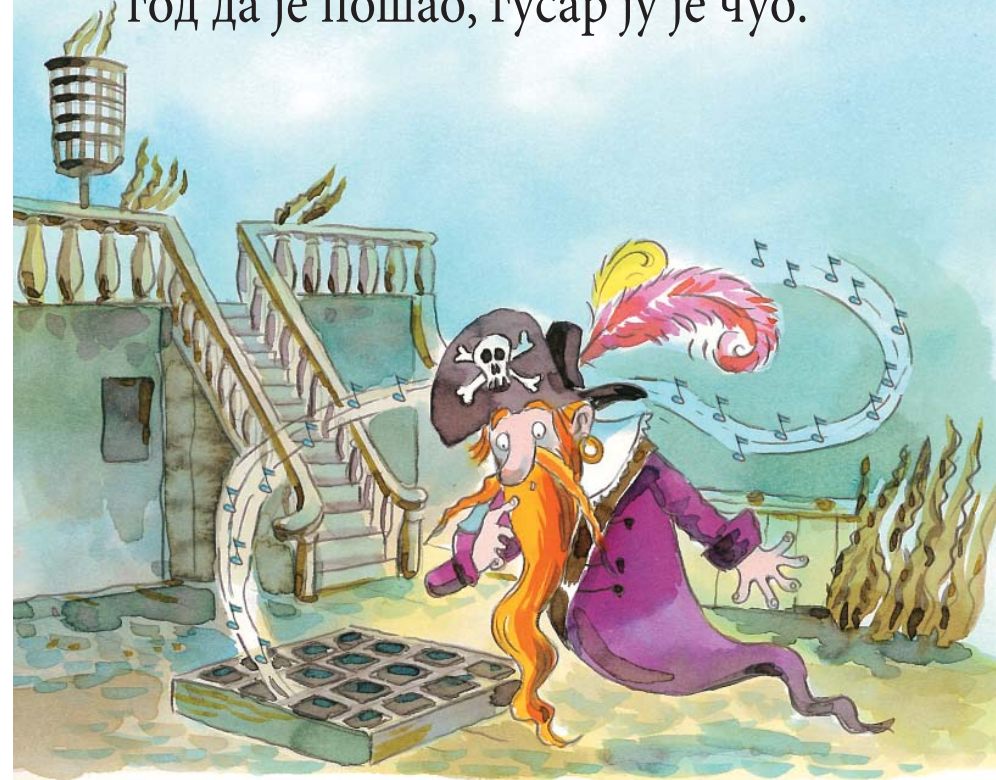
„Не верујем ти“, зацерекао се Риђобради. Грубо је зграбио Хармонију и закључао је у кабини.

„Нико се неће дочепати мог злата!“, заурлао је дух. Онда је отишао да чува стражу на палуби.

Хармонија се осећала грозно. Покушала је да се развесели песмом, али је сада све што је певала звучало некако тужно.

Хармонијин умилни глас разлегао се бродом Риђобрадог. Куда год да је пошао, гусар ју је чуо.

Колико год се трудио, Риђобради није могао да се одвоји од сирениних жалосних мелодија.